

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. VAUCAIRE

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Το μεγάλο υπερωκεάνειο, γεμάτο οικογένειες μεταναστών, ταχυδρομικούς σακκούς κι' έμπορεύματα, έφευγε απ' τὸ λιμάνι τῆς Χάθρης γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἦταν τὸ δεύτερο ἔτος τοῦ μεγάλου πολέμου.

Στὴ γέφυρα, σχηματίζοντας τετράγωνο γύρω απ' τὸν πρῶτο πλοίαρχο, οἱ αξιωματικοὶ τοῦ πλοίου, τὸν ἄκουγαν νὰ τοὺς διητῆ τελευταίες οδηγίες. «Ἄλλωστε, δὲν εἶχε νὰ τοὺς πῆ καὶ πολλὰ:

—Καμμιὰ σχέση με τοὺς ἐπιβάτες... Οὐτε τσάι, οὐτε μπιρζ... Μὴ μιλάτε μὲ κανέναν καὶ νὰ δυοσιπῆτε σὲ ὄλους... Ὅσοι δὲν ἔ-

χουν ὑπηρεσία στὸ κατάστρωμα, πρέπει νὰ μείνουν στὴ γέφυρα καὶ νὰ παρατηροῦν τὸν ὄριζον... Εἶστε ἐλεύθεροι, κύριοι...

Ὁ ὑποπλοίαρχος Ταγιάρ, ποὺ εἶχε παντρευτῆ μόλις πρό ὀχτῶ ἡμερῶν, γύρισε στὴν καμπίνα του κι' ἄρχισε νὰ γράφει τὸ Ἡμερολόγιό του, ἀφιερωμένο τῆς γυναίκα του, τὴν ὁποία εἶχε ἀφήσει, τὴν προηγούμενη ἡμέρα, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Χάθρης:

«Λιποῦμα, Ἐμί:α μου, ἔγραφε, ποὺ οἱ κανονισμοὶ δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Ἐμπορίου Ναυτικῆ νὰ παίρνουν μαζί του καὶ τὴς γυναῖκες των... Θὰ κάνωμε ἕνα θαυμάσιο γαμηλιό ταξεῖδι... Μὰ ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ σὲ καιρὸ εἰρήνης ἀκόμη...»

—Ἐμπρός!

Ὁ ναύτης Πριού, ὑπέρτης τοῦ ὑποπλοίαρχου, μπῆκε καὶ χαϊρέτως κανονικά.

—Τί θέλεις;

—Ἡ κυρία σας εἶνε ἐδῶ, κύριε ὑποπλοίαρχε.

Ὁ Ταγιάρ ἀγρίασε.

—Εἶσαι βέβαιος;

—Μοῦ μίλησε.

—Καὶ τί σοῦ εἶπε;

—Μοῦ εἶπε πὼς ἀγόρασε τὸ εἰσιτήριο τῆς ἀπ' τὸ πρακτορεῖο καὶ πὼς ταξεῖδεύει μὲ τὸ οἰκογενειακὸ τῆς ὄνομα. Στὴν καμαριέρα εἶπε πὼς εἶνε χήρα. Μοῦ εἶπε πὼς δὲν πρέπει νὰ φοβᾶστε τίποτε... Θέλει μόνο νὰ τῆς πῆτε σὲ ποῖο ξενοδοχεῖο πρέπει νὰ μείνῃ στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰτὶ δὲν γνωρίζει κανένα.

Ὁ νεαρὸς ὑποπλοίαρχος σκέφθηκε μιά στιγμὴ κι' ἔπειτα εἶπε στὸν ἀφωσιωμένο του ναύτη:

—Δὲς τῆς αὐτὸ κι' ἔλα ἀμέσως πίσω.

Πῆρε ἕνα χαρτί κι' ἔγραψε: «Ξενοδοχεῖο Κάρλτον». Καὶ πρόσθεσε ὕστερα: «Ὁ,τι ἔκανε, εἶνε σωθάρ... Ἐχε μὴ θεία».

Ὁ Πριού ἔφυγε σάν ἀστραπὴ. Ὁ Ταγιάρ ἔριξε μιά ματιά στὸ Ἡμερολόγιό του, ἔσκισε τὸ φύλλο, τὸ τσαλάκωσε καὶ τὸ πέταξε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων. Δὲν ἤξερε κι' αὐτός, ἀν ἔπρεπε νὰ λυπηθῆ ἢ νὰ εἶνε εὐχάριστος.

Σὲ λίγο ὁ ναύτης ἐπέστρεψε.

—Ἡ κυρία σας, σὰς εὐχαρίστησε καὶ σὰς φιλεῖ... Δηλαδή, μὲ συγχαίρει, ἔτσι μοῦπε!

—Εὐχαριστῶ... Μόνο νὰ κρατᾶς τὴ γλῶσσα σου.

—Ὅσο γι' αὐτὸ, μείνετε ἥσυχος...

Τὸ ἔραβυ, στὸ τραπέζι, ὁ πλοίαρχος εἶπε στοὺς ἀξιωματικούς πὼς ἔπρεπε νὰ κοιμηθοῦν ντυμένοι, ὅπως θάκανε κι' αὐτός. Στὸν Ταγιάρ ἀνέθεσε τὴν ἐπιθεώρησι τῶν διαδρόμων τῆς πρώτης θέσεως, γιὰ νὰ κλειστοῦν οἱ φεγγίτες, νὰ κατεδαστοῦν τὰ μαῦρα παραπέτασματὰ καὶ νὰ σθηστοῦν τὰ φῶτα στὶς καμπίνες. Ὁ τρίτος πλοίαρχος θὰ ἐπιθεωροῦσε τὶς ἄλλες θέσεις καὶ τὸν θά-

λαμο τῶν μεταναστῶν.

Κατὰ τὶς ἑννέα, οἱ διάδρομοι ἦσαν ἔρημοι καὶ σχεδὸν σκοτεινοὶ. Ἐνῶ ὁ ὑποπλοίαρχος Ταγιάρ περνοῦσε ἀπ' τὸν διάδρομο τοῦ δευτέρου καταστρώματος, εἶδε μιά κομψὴ γυναίκα ποὺ ἔρχοταν πρὸς τὸ μέρος του.

Ἦσαν μόνοι στὸν μεγάλο διάδρομο.

Ἡ Ἐρμίνα τοῦ εἶπε:

—Δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῆ. Ἦθελα νὰ εἶμαι κοντά σου, ἀγάπη μου.

—Σούτ!

Στὸν ἄγριο ἦχο ποὺ ἔκαναν τὰ κύματα σπάζοντας ἐπάνω στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου καὶ στὸ μούγκρισμα τοῦ ἀνέμου, δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ κανένας δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τοὺς ἀκούσῃ, φοβόντουσαν ν' ἀνταλλάξουν δυὸ λόγια. Τὰ χεῖλη τους μόλις ἀρθρώσαν λίγες λέξεις:

—Σ' ἀγαπῶ...

—Κι' ἐγώ... Στὴ Νέα Ὑόρκη νὰ μείνῃς στὸ «Κάρλτον»... Οἱ ἔλικες ἔτριξαν, μαστίγωναν τὴ θάλασσα, καὶ τὰ κύματα μαυασμένα ξεποῦσαν ὡς πάνω στὸ κατάστρωμα.

—Φοβᾶμαι, εἶπε ἡ Ἐρμίνα κι' ἔτρεξε νὰ κρυφτῆ στὴν καμπίνα τῆς.

Τὸ ταξεῖδι θάσταξε ἑννέα ἡμέρες χωρὶς κανέναν αἰφνιδισμὸ. Πλησιάζαν στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ φαίνοντοσιν περὶ τὰ πηλὰ κτίρια τῆς πόλεως. Τότε ὁ Ταγιάρ, ἔνω κάρφωνε τὰ μάτια του ἐπάνω στὴν «ταξειδιώτιδά» του μὲ λατρεία—καθὼς καθόταν ἐκείνη, δῆθεν ἀδιάφορα, σὲ μιά πολυθρόνα λίγα μέτρα μακριὰ του—ἄκουσε τὸν πλοίαρχο νὰ τὸν φωνάζῃ.

—Σὲ λίγο φθάνουμε σῶσι κι' ὄγειες! τοῦ εἶπε ὁ γέρο-λύκος ἔκενος, μόλις τὸν πλησίασε ὁ Ταγιάρ. Δὲν ἔχουμε περὶ τίποτε νὰ φοβηθοῦμε. Θέλω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κάτι!...

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἄκουγε προσεχτικά.

—Ἐχουμε ἀπάνω τὸ θαπὸρι μιά ἡμιορη χήρα, αὐτὴ ἀκριβῶς ποὺ θαύμαζες τώρα δά...

—Πλοίαρχέ μου...

—Καλὰ, καλὰ...Θὰ ἤθελα νὰ τῆς πῆρ, πὼς ἔχω καποια περιουσία καὶ πὼς ἔχω τὴν τιμὴ νὰ...ξέρεις, τὰ γὰω μπρὸς στὶς γυναῖκες... Ἐσοῦ τῆς γνωρίζεις... Σὲ εἶδα ποῦ τῆς μιλοῦσε.

—Μάλιστα, πλοίαρχέ μου.

—Μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε στὴ Νέα Ὑόρκη, καὶ θὰ ἐπιτρεψοῦμε ὕστερα μιάζυ στὴ Γαλλία. Ὅταν μιά γυναίκα πληρώσῃ τὸ εἰσιτήριο τῆς καὶ δὲν τὸ κουνῆσῃ ἀπ' τὴν καμπίνα τῆς, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πῆ τίποτα.

—Σωστά.

—Ὅποτε ἀναλαμβάνεις τὴν ὑπηρεσία αὐτὴ;

—Ἀδύνατον. Εἶνε παντρεμένη.

—Παντρεμένη;

—Μάλιστα. Εἶμαι θεαταίωτος γι' αὐτὸ.

—Κι' ὁ ἄντρας τῆς τὴν ἀφίνει νὰ ταξειδεῖ μόνη τῆς;

—Τὴ συνοδεύει.

—Ὅχι δά! Θὰ τὸν ἔβλεπα.

—Τὸν εἶδατε, πλοίαρχέ μου.

—Ποῦ στὸ διάθλο, λοιπόν, εἶνε αὐτός ὁ ἡλίθιος;

—Παρόν, πλοίαρχέ μου!

—Ἐσοῦ... Κι' ὁ κανονισμός;

—Πλήρωσε τὸ εἰσιτήριό τῆς, πλοίαρχέ μου, καὶ δὲν τὸ κούνησε ἀπ' τὴν καμπίνα τῆς!

—Χμ! Καλὰ!... Καλὰ!... ἔκανε ὁ πλοίαρχος μουδια-

σμένος, γυρίζοντας νὰ φύγῃ.

Ἐπειτα γύρισε πάλι, χαμογέλασε καλόκαρδα κι' εἶπε πειραχτικά στὸν Ταγιάρ:

—Ἐ, ποῖός ξέρε; Ὅταν θὰ χηρέψῃ, κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ, τότε!...

M. VAUCAIRE

